

„GOSPODICA JULIJA“

Burg teatar, Beč (Austrija)

August Strindberg/Mateja Kolečnik

Danas se ponovo nalazimo u periodu tranzicije u kojoj je sigurnost sve manja. Delimo istu nesigurnost o kojoj su pisane drame iz kasnog 19. veka, i danas toliko relevantne jer podsećaju na poruke iz perioda prevrata. Mi smo danas, na neki način, jednako izgubljeni kao Žan i Julija, akteri Strindbergove drame, kolebljivi i dezintegrisani. I uvek - nekada kao i danas, kada dvoje sanjare, a treći spletkari, nema sumnje ko će prigrabiti vlast...

Rediteljka Kolečnik kaže da gledamo priču o dva izgubljena bića – gospodarici i slugi, koji jedne vrele ivanjske noći imaju glupi seks, a onda moraju da preuzmu odgovornost za svoje postupke - ispostaviće se - kobne...

Remek delo Augusta Strindberga deo je pozorišnog alfabeta koji priželjkuje svaki glumac. Izvedbom ove predstave, glumci Burg teatra pomeraju granice poimanja glume i glumačkog talenta, posvećenosti, koncentrisanosti, scenske sveprisutnosti. Svedena scenografija, pronicljivo i precizno postavljeno svetlo doprinose raskošnoj jednostavnosti ove izuzetne predstave. Glumački i umetnički master klas kakav se ne sme propustiti.

„VOJCEK“

Nemzeti Szinhaz (Nacionalno pozorište Mađarske), Budimpešta (Mađarska)

Georg Bihner/Atila Vidnjanski, mlađi

„Vojcek“ u režiji Atila Vidnjanskog, mlađeg, reditelja, a inače i glumca, apsolutni je hit u mađarskoj prestonici. I to ne samo zato što koristi snažne i uzbudljive zvučne i svetlosne efekte. Ovo je jedna od retkih predstava u kojoj su u redovima ispred blagajne mahom mladi ljudi. U Nemzeti Szinhazu vrlo primećuju da je „Vojcekova“ publika mlađa i bučnija od prosečne pozorišne publike u Mađarskoj. I mnogo je razloga za to...

Za razliku od čuvenih adaptacija „Vojceka“, recimo jednog Vernera Herzoga, Janoša Sasa, Jožefa Nađa, ili pak Roberta Vilsona sa Tomom Vejtsom kao glumcem, te sumornog tona u kojem se obično postavlja ovaj tekst, ovaj peštanski „Vojcek“ odiše bizarnom svežinom.

Autori, sve mladi ljudi, kažu da su želeli da naprave predstavu nalik klipu „jer njihova generacija više ne živi na osnovu iskustva stvarnosti, već tragove remedijalizovanog sveta (internet, TV, radio) smatra svojom stvarnošću. U tome leži ogromna opasnost, jer dok pop kultura, filmovi o superherojima i TV emisije prožimaju naše živote, mi smo izgubljeni u susretu sa stvarnošću. U ovoj neupućenosti leži prava drama ovog „Vojceka“, smatraju kreatori predstave.

Mučnu Bihnerovu dilemu - kako nekoga može da zaobiđe bujica stimulativnih tokova koja nas okružuje - ansambl predstave preveo je u svoje iskustvo na sledeći način: Vojcek je zaokupljen samim sobom. Sedi žalostan i frustriran, ljubomorno posmatra neverstva svoje supruge Mari i trudi se da izbegne maticu predstave, uvlačeći gledaoce u nju. To nije lak posao, ali je istinski nepokolebljiv u tome.

"TALOG"

Mestno gledališče ljubljansko (Gradsko pozorišče Ljubljana), Ljubljana (Slovenija) Katarina Morano/Žiga Divjak

Reditelj Žiga Divjak i dramaturškinja Katarina Morano kreativni su tandem koji istančanim osećajem za društvene i ljudske krivice u svojim predstavama i autorskim projektima preispituju poredak današnjeg društva i ulogu pojedinca u njemu. Predstava „Talog“ istražuje ono što će ostati za nama, kad nas jednom više ne bude. Nešto će možda stati u kutije, ali šta ćemo s onim što se ne može nikuda pospremiti, s onim što smo nasledili, što je prebačeno na nas, s onim što će oni, koji ostaju, nositi sa sobom? Šta je to što ostaje, kad na kraju života, usmerenog isključivo u budućnost, te budućnosti nestane? I kad tako generaciju za generacijom samo žurimo i žurimo, šta će zapravo ostati onoj poslednjoj generaciji, koja neće imati nikome više ništa dobro da ostavi?

Žiga Divjak i Katarina Morano dobitnici su brojnih nagrada. Žigi Divjaku je 2021. godine uručena Župančičeva nagrada, najveće priznanje grada Ljubljane, za njegov rediteljski rad u poslednje dve godine. Katarina Morano je 2022. godine za dramu “Talog” dobila nagradu “Slavko Grum” za najbolji novi dramski tekst.

"KAFKA MACHINE"

**Srpsko narodno pozorište, Novi Sad (Srbija)
Franc Kafka/Veljko Mićunović**

Živimo u doba lakog pristajanja. Krijemo se iza lažnih identiteta. Pretvorili smo se u profile na društvenim mrežama. Iluzije su potrošene. Ideologije su zloupotrebene. Krećemo se u svetu koji je crn, jednostavan, surov, a apsurdno duhovit. Tu nema komplikovanih konflikata. Nema mučno moralno-poučnih dilema. Nema velikih filozofskih odluka. Kritika sistema (koji je ujedno i najveći anagonista u svim Kafkinim delima) postaje jasna onda kada se otkrije da baš ta mašina koja nas melje ipak ne može da funkcioniše bez nas.

Kafka je vešto uočavao probleme sa kojima se suočava običan čovek u svakodnevnom životu i stvarao nadrealan svet koji funkcioniše po nadrealnim pravilima. Tu se do danas ništa nije promenilo i taj paradoks stvara ogromnu tenziju u svim njegovim delima, čak i u onim nedovršenim u kojima se njegovi junaci nalaze u stalnom unutrašnjem konfliktu i intenzivnoj borbi protiv neke više sile koja ih nadilazi, a koja je stalno prisutna.

O svemu tome govori ova predstava Srpskog narodnog pozorišta.

**Preprodaja karata na blagajni Srpskog narodnog pozorišta
počinje 18. avgusta.**